

Sofia

Snålblåsten fick Sofia att krypa samman och dra filten tätare kring kroppen.

Hon skulle ha tagit den som inte hade ludd. Laura hade berättat att den hon hade nu var den kallaste, hade varnat henne, men som vanligt hade Sofia inte lyssnat. Det skulle bli ändring på det nu. Från och med nu skulle hon alltid lyssna på råd från dem som var äldre och visare.

”Sofia, hur många män har du varit med?” sa Jana.

Sofia skruvade på sig. Hon visste att hon borde ljuga. Men Jana var ensam och brukade inte skvallra.

”Några.”

”Då vet du hur man gör?” sa Jana samtidigt som hon skalade sin apelsin.

Solfrukter hade Sofias pappa kallat dem. Sol och flytande ljus.

”Du är gift va?”

”Ja”, sa Sofia, ”sedan jag var sexton.”

”Har du barn Sofia?”

Sofia nickade.

Mikael Mansén

”Jag har Tre.”

Jana höjde ögonbrynen.

”Tre. Det hade jag aldrig trott. Är de kvar i hemlandet?”

”Ja såklart. Min mor tar hand om dem.”

”Tre... Det hade jag aldrig kunnat tro”, sa Jana igen och stoppade en apelsinklyfta i munnen och tuggade omsorgsfullt innan hon åter betraktade Sofia.

”Ingen skulle tro på det. Du är alldeles för söt och alldeles för ung.”

”Ung?”

”Ja”, sa Jana, ”I det här landet är mammorna gråhåriga och rynkiga. Du ser ut som en ängel, söt och oskyldig.”

”Gamla. Hur menar du?”

”Som jag. Som kärringar.”

”Det är gammalt.” sa Sofia.

”Tack för det”, sa Jana och skrattade.

”Förlåt, jag menade inte...”

Jana la sin torra, spruckna hand över Sofias knä och log.

”Strunta i det nu flicka. Du är hos mig för att du fått ihop för lite, för att svenskarna är snåla och för att ingen tror på dig då du säger att du har tre små att försörja.”

Sofia nickade långsamt.

”Jag... tigger inte längre.”

”För att du är stolt?”

”För att... Kanske... Men också för att det inte går. Jag får inte ihop tillräckligt med pengar. Bogdan...”

”Var inte dum flicka.”

”Jag...”

”Tror du inte folk kan göra värre än det här för mat och pengar? Tror du inte vem som helst kan göra vad som helst för sina barn? Jag kan döda för mina. Alla skulle göra det... Den som säger något annat är blind, döv och dum för sanningen. Sofia, vi människor är djur, förstörda av det här.”

Jana svepte med handen mot omgivningen.

”Men”, fortsatte Jana, ”om det är så att du hellre gör detta än att tigga... som ju ändå är ett gammalt hederligt yrke, nästan lika gammalt som det andra, så ska inte jag vara den som är den.”

Jana rotade innanför jackan och fick upp en cigarett. Hon såg sig hastigt om och tände den med en orange tändare.

”Så vad du måste göra är att ge männen vad de vill ha. Vet du vad män vill ha? Bara för att du är gift behöver du inte kunna sådant.”

Sofia visste vad hennes man ville ha. Hon visste vad männen som våldtagit henne då hon var femton ville ha. De ville ha skrik, tystnad och tårar... eller tomhet.

”Jag vet vad män vill ha.”

Sofia försökte le, men det blev en grimas. Små snökorn började blåsa in under bron och stack vasst i ansiktet. Sofia sänkte huvudet och drog upp filten. Jana kisade mot vinden och sedan mot Sofia.

”Så här är det. För femhundra får de stoppa den i munnen på dig och för åttahundra får de stoppa den i fittan.... Men om de ska göra det utan kondom, får de betala dig tusen. Är det klart?”

Sofia nickade utan att lyfta ansiktet ur filten. Allt som syntes var hennes ögon som stirrade tomt mot ICA-butikens ingång.

”Om de vill vara två, som de unga männen du berättade om, får de betala dig tvåtusen femhundra. Sedan finns det än massa andra saker som män kanske vill göra med dig. Är det för konstigt får du väl fråga mig, eller använda sunt förnuft... Kan du det Sofia... Använda sunt förnuft?”

Sofia nickade igen, och försökte le, men åter blir det en grimas.

Janas ögon smalnade och hon la ena handen mot Sofias kind.

”Klarar du det här Sofia?”

”Jag... klarar”, rösten stakade sig och hon harklade sig en gång, innan hon fortsatte med ett påklustrat leende, ”Jag klarar det. Jag behöver pengar Jana.”

”Kom ihåg det här Sofia. Det är din fitta du säljer, inte din själ.”

Handen strök en gång över kinden innan den drogs undan och försvann in under filten.

”Jag tar hälften av vad du tjänar. Men oroa dig inte. Du kommer att tjäna mycket på det här Sofia, och jag lovar att din man inte kommer att få veta något.”

Mikael Mansén

”Mm...Min man strunta jag i. Men jag vill inte att min mor eller mina barn får reda på det här.”

”Jag förstår”, sa Jana.

”Bra sa Sofia... bara inte mor och barnen får reda på det.”

”En sak till. Det här är inget de andra tycker om. En del känner till det, kanske alla, men tala aldrig med någon om det. Nämn det inte ens för dem som vet. Förstår du vad jag säger Sofia?”

”Jag förstår.”

Sofia reste sig, svepte filten tätt kring kroppen. Hur kunde det vara så kallt i det här landet... och mörkt. Hon såg ner mot Jana som mötte hennes blick.

”Jana...”

”Ja Sofia.”

”Förlåter gud mig för detta?”

Jana höll kvar Sofias blick en stund innan hon svarade.

”Gud förlåter allt.”